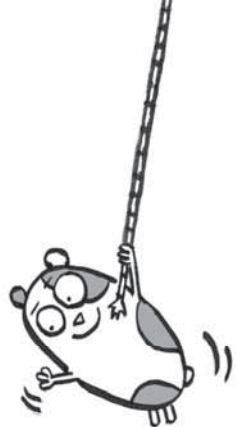

3. KAPITOLA

HĚJ, PODÍVEJ. To je ten uchrchlanej sysel," řekl Vazoun. Zíral na Křečkosaura, který se pevně držel provazu, na němž přímo nad Vazounovou hlavou visel model.

„Křečkosaurus rex," řekl jsem.

Vazoun se ke mně otočil. „Marta Juniorka," opravil mě.

„Jasně, promiň. Marta Juniorka."

Křečkosaurus se pustil do ohlodávání provazu.

„Tak teda, kde jsme to přestali?"

„Hm, myslím, že u toho, jak sis uvědomil, že násilím se nic nezmuže, chtěl jsi mě jen důrazně varovat a pustit mě."

Vazoun se zmateně poškrábal na hlavě. „Vážně? Protože mně se nezdá, že bych já něco takovýho..."

Ozvalo se lupnutí a hned nato rána. A Vazoun Vanderkoff se válel na zemi pod hromadou planet vyrobených z potravinové fólie a starých mincí. Zamrkal jsem. Křečkosaurus tu šňůru přehryzal! Zachránil mě!

„Mami... už jsme u babičky?" mumlal Vazoun. Když mumlá, tak to jistě není po něm. Což je dobře. Svým způsobem. Nebo si to aspoň myslím.

„Díky!" poděkoval jsem Křečkosourovi, který pořád ještě visel za šňůru ze stropu. Zvedl jsem ruce, abych ho chytil. „Skoč tamodtud dolů."

A on skočil. Jenže ne do mých napřážených rukou, ale přímo mně na hlavu. Přestože křečkům opravdu fandím a mám je rád, byl to opravdu hodně divný pocit a, eh, asi jsem zařval. Pořádně zařval. A to Křečkosaura nejspíš vyděsilo. Zřejmě proto mi seběhl po zádech a protáhl se škvírou pode dveřmi.

„Promiň! Mám strašně citlivou kůži na hlavě!" křikl jsem za ním. „Neutíkej, prosím!"

